

reglen i retsplejelovens § 149, stk. 3, som dog også omfatter islandsk og finsk og forventes udvidet til samisk, færøsk og grønlandsk. Den norske voldgiftslov indeholder en regel om, at der ikke kræves oversættelse af voldgiftskendelser, der er affattet på svensk, dansk eller engelsk.

Med hensyn til lovudkastets § 45, stk. 4, bemærker Retsplejerådet, at arbejdsgruppen har foreslået, at den frist på 90 dage, der foreslås for at anlægge retssag med henblik på at få erklæret en voldgiftskendelse ugyldig, samtidig skal være en frist for at fremsætte indsigelser mod fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse.

Arbejdsgruppens forslag er umiddelbart logisk nok – hvis voldgiftskendelsen ikke kan erklæres ugyldig, når de 90 dage er gået, hvorfor skulle den så kunne nægtes fuldbyrdet?

En sådan sidestilling af frister for sagsanlæg med påstand om ugyldighed og frister for indsigelse mod fuldbyrdelse har imidlertid så mange u hensigtsmæssige – og til dels unacceptable – konsekvenser, at Retsplejerådet ikke kan anbefale en sådan ordning, der i øvrigt Retsplejerådet bekendt ikke findes i noget andet land.

For det første er retssager om gyldigheden af en voldgiftskendelse væsensforskellige fra tvister om fuldbyrdelse (eller anerkendelse) af en voldgiftskendelse. Afgørelsen i en retssag om gyldigheden af en voldgiftskendelse har global virkning. Hvis en dansk voldgiftskendelse erklæres ugyldig efter de foreslåede regler i lovudkastets §§ 37 og 38, ophører voldgiftskendelsens retsvirkninger uden videre overalt i verden. (Strengt taget afhænger dette naturligvis af lovgivningen i hvert af verdens lande, men for et meget stort antal lande vil dette faktisk være konsekvensen).

I modsætning hertil vil en afgørelse om, at en (dansk eller udenlandsk) voldgiftskendelse ikke kan fuldbyrdes (eller ikke kan anerkendes) i Danmark, ikke have nogen retsvirkninger uden for Danmark. Afhængig af afgørelsens nærmere indhold vil den selvfølgelig *de facto* kunne have en større eller mindre overbevisende kraft i andre lande, hvor der måtte opstå tvist om fuldbyrdelse (eller anerkendelse) af den samme voldgiftskendelse, men retligt er der tale om separate afgørelser i hvert enkelt land af, om voldgiftskendelsen kan fuldbyrdes (og anerkendes) i det pågældende land.

For det andet ville en sådan frist for indsigelser mod fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse

føre til, at danske domstole ville skulle fuldbyrde selv voldgiftskendelser, som strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public), eller som har afgjort en tvist, der efter sin art ikke kan afgøres ved voldgift.

Retsplejerådet tilføjer i den forbindelse, at en eventuel modifikation af arbejdsgruppens forslag, således at fristen for at gøre indsigelse mod fuldbyrdelse kun skulle gælde for de dispositive indsigelsesgrunde, jf. lovudkastets § 37, stk. 3, og § 41, stk. 3, efter rådets opfattelse heller ikke ville være hensigtsmæssig.

Også en sådan ordning ville være enestående i international sammenhæng. En sådan særlig indsigelsesfrist for de dispositive indsigelsesgrunde ville endvidere navnlig have betydning for personer, der helt har undladt at deltage i voldgiftssagen. Personer, der har deltaget i voldgiftssagen uden indsigelse, vil typisk allerede på et tidligere tidspunkt have mistet de indsigelser, som de kunne og burde have gjort gældende under voldgiftssagen, jf. bl.a. lovudkastets § 14. Og i forhold til personer, der helt har undladt at deltage i en voldgiftssag, der gennemføres på grundlag af en klart ugyldig voldgiftsaftale, f.eks. en forudgående voldgiftsaftale i forbrugerforhold, jf. lovudkastets § 6, stk. 2, eller en forfalsket voldgiftsaftale, forekommer det ikke rimeligt at forlange, at de for at undgå, at den ugyldige voldgiftskendelse tvangsfuldbyrdes mod dem, selv skal tage skridt til at anlægge retssag om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen. Det bør være tilstrækkeligt at afvente, at sagen indbringes for fogedretten, og dér fremkomme med indsigelsen. Retsplejerådet understreger i den forbindelse, at lovudkastet er udformet på en sådan måde, at der reelt gælder en egentlig formodning for, at voldgiftskendelsen kan fuldbyrdes (og anerkendes). Bevistvivl om indsigelsens berettigelse kommer således den, der gør indsigelse, til skade.

For det tredje rejser lovudkastets konkrete udformning en række tvivlsspørgsmål navnlig om forholdet mellem den foreslåede indsigelsesfrist og fogedrettens mulighed for at henvisse rekvirenten til almindelig rettergang. Tvivlen ville formentlig i de fleste tilfælde kunne afklares ved tekniske løsninger, f.eks. i form af særlige frister eller ekstrafrister, når fogedretten henviser til almindelig rettergang, men det ville ikke afbøde de grundlæggende indvendinger mod arbejdsgruppens forslag som beskrevet ovenfor.